

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.288/2011/16.

A másodfokú bíróság a 2013. év január hó 8. napján megtartott nyilvános ülés, valamint a 2013. év február hó 7. és 26. napján megtartott nyilvános, folytatólagos fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A vádlottat az elsőfokú bíróság 2011. év május hó 2. napján kelt ítéletével bűnösnek mondta ki 1 rendbeli testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) bekezdés (6) bekezdés I. fordulat), ezért 4 évi börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az első fokú bíróság rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. A sértettet polgári jogi igényével a törvény egyéb útjára utasította.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és a védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészég átiratában az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az első fokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mind a személyi részt, mind a történeti tényállást illetően eleget tett. A vádlott tagadásával szemben vizsgálta, melyek azok a bizonyítékok, amelyek a bűnösségét alátámasztják és a bizonyítékok beszerzése törvényesen történt-e. Az ellentmondások feloldására törekedett, amely kérdésben ez nem volt lehetséges, ott a kérdés relevanciájának tulajdonított jelentőséget, figyelemmel az eldöntendő büntetőjogi főkérdésre. A mérlegeléssel megállapított történeti tényállást megalapozottnak és a másodfokú eljárásban irányadónak tartotta, csupán a személyi rész körét tartotta kiegészítendőnek a vádlott előéleti adatainak pontosításával. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, a bűnösségre vont következtetése okszerű volt és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljes körűen számba vette az elsőfokú bíróság és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetés enyhítése nem indokolt. Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen perbeszédében a bejelentett felmentést célzó fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem a megvizsgált bizonyítékokon alapul. Mind a sértett, mind az 1-es és 2-es tanúk erős, félmeztelen felsőtestű 180 cm magasságú elkövetőről beszéltek, ugyanakkor egyikük sem tett említést bármilyen tetoválásról. A vádlott teljes hátát beborító, színes tigrismintás tetoválást látniuk kellett volna, de erről egyikük sem beszélt. A felismerésre bemutatás sem zajlott megfelelően, hiszen a sértett első alkalommal egy 185 cm magasságú személyt választott ki, miközben a vádlott csupán 166 cm magas. A sértett a felismerésre bemutatást követően látta, hogy a bemutatott személyek közül hárman a nagy iroda helyiségben tartózkodnak, így gondolhatta, hogy ezek a személyek rendőrök, és csak a gyanúsított nincs ott, vagy a rendőrök mondták neki, hogy ki a gyanúsított, vagy maga gondolt arra csak a vádlott nincs a teremben. Ellentmondásosan nyilatkozott a sértett arról is, hogy mi alapján választotta ki az elkövetőt, hangja, alkata vagy a szeme színe alapján. A sértett olyan nyilatkozatot is tett, azért ismerte fel a vádlottat, mert a másik három személy rendőr volt. Az aggályos, közvetett bizonyítékok nem alkotnak zárt logikai láncolatot, így a vádlott bűnösségére vont következtetés nem felel meg a rendelkezésre álló bizonyítékoknak.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy az eljárás során első ízben vallomást kíván tenni. Hivatkozott arra, hogy rajta testszerte - így a nyakán, mindkét vállán és a hátán is feltűnő, a nyaki részt kivéve, kifejezetten nagyméretű tetoválások láthatóak. Ennek megfelelően kizárt, hogy a sértett, aki vallomása szerint támadóját felsőruházat nélkül látta, ne tett volna említést vallomásában a tetoválásairól, amennyiben a bűncselekmény elkövetője ő lett volna. Ennek igazolására a vádlott a tárgyaláson bemutatta a tetoválásait: a jobb karján a váll közelében egy kb. 8-10 cm hosszúságú rottweiler kutyafejet, a bal karján a vállhoz közel egy 10-15 cm hosszúságú lófejet, míg a hátán nagy méretű, fél hátát beborító tigrist, a nyak bal oldalán egy kb. 5 cm méretű tigrist. Előadta, mobilfelvételekkel igazolható, hogy a tetoválások már a bűncselekmény elkövetésének időpontjában is a testén voltak. Testmagassága nem felel meg a tanúk által állított 180-185 cm-es magasságnak.

A 3-as telefonjának cellainformációit leellenőrizték ugyan a rendőrök, azt viszont nem kérdezték meg tőle, hogy aznap melyik telefonja volt nála. A felismerésre bemutatás lefolytatásával kapcsolatban úgy nyilatkozott a rendőrök már annak kezdetén bent voltak a felismertető szobában, ő nem tudta, hogy kik azok. Mikor véget ért az eljárás, akkor egy folyosóról nyíló másik helyiségbe vitték, viszont a sértett abból a rendőrségi irodahelyiségből ment ki, ahová a rendőrök a felismertetés után kimentek.

A másodfokú bíróság, a nyilvános ülés elnapolása után - a vádlott által előadottakra figyelemmel - tárgyalást tűzött ki az ügyben azért, hogy az elsőfokú ítélet részbeni

megalapozatlanságát a másodfokú eljárásban a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése és a Be. 363. § (2) bekezdés b/ pontja alapján, bizonyítás felvételével kiküszöböljé.

A másodfokú tárgyalásra megidézte tanúként az 5-ös számú sértettet, 4-es tanút, 2-es tanút, 1-es tanút, a felismerésre bemutatás során 2. számmal jelölt személyt, míg az ügyészt értesítette a tárgyalásról.

A 2013. február hó 7. napján tartott tárgyaláson a másodfokú bíróság - az ügyész jelenlétében meghallgatta a vádlottat, aki az utolsó szó jogán elmondott vallomását megismételte a testét borító tetoválásokat és a 3-as telefon használatát illetően. Előadta, hogy a nyomozást végző rendőrtiszt a védője jelenlétében arra hívta fel, hogy ismerje be a bűncselekmény elkövetését, mert ellenkező esetben előzetes letartóztatásba kerül. A felismerésre bemutatással kapcsolatban ekkor úgy nyilatkozott, hogy amikor bement a helyiségbe, a három férfi már ott volt. Nem látta, hogy ki van a másik helyiségben, csak azt érzékelte, hogy ott többen vannak, majd őt egy kisebb kihallgató helyiségbe kísérték, ügyvédjével várakozott ott. A kihallgatást végző rendőrtiszt kiment és a sértettel együtt tért vissza, ahol ezt követően már csak ők négyen voltak. Ekkor közölte vele a kihallgatást foganatosító rendőrtiszt, hogy a sértett felismerte őt. A felismerésre bemutatással kapcsolatban a korábbi vallomását azzal pontosította, hogy a bemutatásukat megelőzően mind a négyen együtt jöttek be ebbe a helyiségbe, majd a felismerésre bemutatás végén a másik három férfi ugyanazon az ajtón hagyta el a helyiséget, mint ő. Ügyészi kérdésre elmondta, hogy 24 órás szolgálatot lát el, a kapunál is mindig van biztonsági őr, azonban az adott napon ő nem a kapunál teljesített szolgálatot, így semmi nem akadályozta, hogy az egész napot - szolgálat helyett - a 3-as kocsijában töltsen. Terepszínű nadrág volt az előírás, annyi könnyítéssel, hogy saját trikójukat is viselhették, volt alkalom, hogy félmeztelenül volt. Az adott napon biciklilopás miatt senkivel nem keveredett konfliktusba. A felismerésre bemutatáson azért viselt olyan ruhát, amelynek viselésekor egyik tetoválása sem látszott, mert kifejezetten ügyelt arra, hogy azokat ne lehessen észrevenni, nem akart kitűnni a többi felismerésre bemutatáson részt vevő személy közül. Az első fokú eljárásban nem akart a tetoválásairól beszélni.

A 2013. február hó 26. napján tartott tárgyalási napon az 5-ös sértett tanúkénti meghallgatása során lényegében korábbi előadásával egyezően adta elő a történeteket. A felismerésre bemutatás megtörténtét a vádlotthoz hasonlóan adta elő, nyilvánvalóan azzal az eltéréssel, hogy ő az üvegfal másik oldalán helyezkedett el. Azonban az ezt követő eseményekre - négyen voltak egy külön kihallgató helyiségben, és az ottani történésekre - a vádlottal egyezően nyilatkozott. Megerősítette a korábbi előadását a másik személy kiválasztására vonatkozóan. Nyomban jelezte, hogy a másik személy az elkövető és ekkor a vádlott személyét jelölte meg, majd a négyesben történt „szembesítés” során őt ismét kiválasztotta. A felismerésre bemutatáson résztvevő további három személyről kizárólag az első fokú bírósági tárgyaláson tudta meg, hogy rendőrök voltak. A tetoválásokkal kapcsolatban úgy nyilatkozott, az elkövetőn ő nem látott tetoválást, azonban

helyzeténél fogva nem volt módja alaposabban szemügyre venni azt a személyt, aki őt hátulról megtámadta, majd bántalmazta.

Az 1-es tanú a másodfokú tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a történetekre egyáltalán nem emlékszik, nyomozati vallomását annak felolvasását követően fenntartotta.

A 2-es tanú a másodfokú tárgyaláson a történeteket nem tudta felidézni, nyomozati vallomását annak felolvasását követően fenntartotta.

A 2-est tanúként a másodfokú bíróság a felismerésre bemutatás körülményeivel kapcsolatban hallgatta meg. A tanú elmondta, hogy a konkrét esetre nem emlékszik, csak általánosságban tudja elmondani, hogyan zajlottak le azok a felismerésre bemutatások, amelyeken egyrészt, mint kiválasztandó személy vett részt, illetőleg azok a bemutatások, amiket, mint nyomozó végzett. Vallomásában hangsúlyozta, hogy minden esetben a felismerésre bemutatás előtt hasonló alkatú, magasságú személyeket válogatnak ki, amíg a megfelelő személyeket megtalálják, addig a felismerő tanút elkülönítik, külön ültetik le. A redőnyt lehúzzák, és külön ajtón mozognak a felismerők és a felismerésre bemutatandók. A hatóság részéről mindenki kiemelt figyelmet fordít arra, hogy ezeket a szabályokat betartsák, mert nem az a hatóság érdeke, hogy ne a valódi tettest ismerje fel a felismerést végző, mert ez azt eredményezné, hogy a valódi elkövető továbbra is azonosíthatatlan maradna.

A fellebbezési eljárásban lefolytatott bizonyítást követően a védő úgy nyilatkozott, hogy a korábbi indítványát fenntartja, az újabb bizonyítékok alapján is csak arra vonható következtetés, hogy a bűncselekményt nem a vádlott követte el.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta, az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy nem ő volt az elkövető.

A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletével szemben emelt kifogások, csak részben voltak helytállóak és ez a másodfokú eljárásban - tárgyaláson bizonyítás felvételével - kiküszöbölhető volt, így nincs szükség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményére figyelemmel, illetve az iratok alapján csak kisebb mértékben kell helyesbíteni, illetve kiegészíteni a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottan az alábbiak szerint:

- az első fokú ítélet 2. oldalának személyi részében a vádlott előéletére vonatkozó adatokat az alábbiakkal pontosítja és egészíti ki:
 - 1) A M. Városi Bíróság ítélete a P. Megyei Bíróság határozatával emelkedett jogerőre.
 - 2) A M. Városi Bíróság ítélete a P. Megyei Bíróság határozatával emelkedett jogerőre.

Utóbb a M. Városi Bíróság, illetőleg a P. Megyei Bíróság számú ítéletével 2 rb. zsarolás büntette miatt - melyet 2003. július 7. és 2005. július 11. között követett el - ítélte 2 évi börtönbüntetésre, egyben elrendelte a Monori Városi Bíróság 1) szám alatt jelölt ítéletével kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtását. A vádlott ezen büntetéséből feltételes kedvezményrel 2012. május 20. napján szabadult, feltételes szabadsága 2013. május 19. napján jár le.

- Az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldal 10. bekezdését az alábbiakkal helyesbíti:
A vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem jelenleg nem szenved az elmeműködés olyan kóros állapotában... Az ily módon helyesbített bekezdést átemeli az elsőfokú ítélet 2. oldalának 4. bekezdését követően a tényállási rész elé, mert ezek a megállapítások vádlott személyi körülményeihez tartoznak (Be. 258. § (3) bekezdés b) pont).
- Az ítéleti tényállás 2. oldalának 5. bekezdésének 2. mondatát úgy pontosítja, hogy a vádlott egy magához vett faléc darabbal odalépett hozzájuk, megütötte először 1-es tanút, majd a 2-es tanút.
- Az ítéleti tényállás 2. oldalának 5. bekezdésének 3. mondatát pedig akként pontosítja, hogy 1. tanú egy ideig még a közelben maradt és látta, hogy ez alatt a vádlott az 5-ös sértettet bántalmazta oly módon, hogy ököllel legalább három alkalommal közepes erővel arcul ütötte.
- Az ítéleti tényállás 2. oldalának 9. bekezdését azzal egészíti ki: A vádlott időközben CB rádióján kapcsolatba lépett a portaszolgálatot ellátó 6-os tanúval és közölte vele, hogy „egy magas cigány fiút a kapunál tartson vissza”. A vádlott leírása alapján 6-os tanú felismerte az 1-es tanút, akit a hármaskapunál visszatartott. A kapuhoz kiérkező 1-es tanút a vádlott pofon ütötte, a 6-os tanú kérdésére közölte vele, hogy az 1-es tanú el akarta lopni a biciklijét. A vádlott ruházatán az esetkor szintén CB rádió volt.
- az elsőfokú ítélet 3. oldal 10. bekezdésének 2. mondatát mellőzi, arra figyelemmel, hogy a felismerésre bemutatással kapcsolatos eljárási cselekmények nem voltak kifogástalanok.

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseit megtartotta, a vádlott és a védő által is kifogásolt eljárási szabálysértés nem történt az elsőfokú bírósági eljárásban. Ugyanakkor rögzíti az ítéletábra, hogy az eljárás nyomozati szakában a felismerésre bemutatás során történt eljárási szabálysértés.

A Be. 122. § (1) bekezdése értelmében „A terheltnek vagy a tanúnak felismerésre legalább három személyt... kell bemutatni.”

A Be. 122. § (2) bekezdése szerint személy bemutatása esetén az ügytől független és a felismerést végző által nem ismert, továbbá a kérdéses személlyel a fő ismertetőjegyekben megegyező tulajdonságú - így különösen vele azonos nemű, hasonló korú, testalkatú, bőrszínű, ápoltságú és öltözetű - személyeket kell a kérdéses személlyel egy csoportba állítani.

A 2009. év július hó 27. napján 9 órakor megkezdett felismerésre bemutatás a jogszabályi előírásoknak megfelelően zajlott, ezen alkalommal a felismerésre bemutatás során az 5-ös sértett felismerő tanú nem a vádlottat, hanem egy hozzá, alkatilag hasonló 2. számmal jelölt személyt választott ki.

Az ugyanezen a napon 9 óra 18 perckor felvett jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy a sértett jelezte, hogy az 1. számon jelzett férfi volt az, aki bántalmazta és az is rögzítésre került, hogy mi volt az oka annak, hogy megváltoztatta a korábban általa mondottakat.

Ezt követően a sértettet és a vádlottat szembesítették (nyomozati iratok 363. oldal), ahogyan arról a másodfokú tárgyaláson egyező tartalommal vallomást is tettek. A nyomozás során tehát nem tartották be a felismerésre bemutatás Be. 112. §-ában foglalt szabályait, figyelemmel arra, hogy második alkalommal a szabályszerű felismerésre bemutatást az eljáró nyomozó nem folytatta le. Szembesítést tartott attól függetlenül, hogy szabályszerűen lefolytatott második felismerésre bemutatásra került volna sor, attól függetlenül, hogy a sértett és a vádlott egyezően ezt felismerésre bemutatásnak vélte. Ennek megfelelően rögzíthető, hogy a Be. 122. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakat a nyomozati eljárás során a nyomozó hatóság nem tartotta be. A második alkalommal is legalább három további személyt kellett volna behívni és így lehetővé tenni, hogy a sértett e személyek közül jelölhesse meg az elkövetőt.

Arra figyelemmel, hogy az első fokú eljárásban a vádlott élt a hallgatás jogával, a felismerésre bemutatással kapcsolatos eljárási kifogásait csak a másodfokú eljárásban adta elő, csak itt volt megnyugtató módon tisztázható annak lefolytatása illetőleg annak megállapítása, hogy a második alkalom nem a jogszabályokkal összhangban történt.

Bár az eljárás nyomozati szakában a fentiekben részletezettek szerint történt eljárási szabálysértés, azonban ezen szabálysértés nem volt döntő kihatással a tényállás megállapítására.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, azonban figyelemmel a vádlott másodfokú eljárásban előterjesztett védekezésére az elsőfokú ítélet tényállása kisebb részben felderítetlen és hiányos maradt. Ezzel összefüggésben az indokolási kötelezettségének sem tett kimerítően eleget.

Mindezen megalapozatlansági ok kiküszöbölésére, a teljes körű bizonyítás, ezen belül is a vádlott érdemi védekezésére figyelemmel vett fel bizonyítást a másodfokú bíróság az előbbiekben már rögzítettek szerint a másodfokú eljárásban és hallgatta ki a tárgyaláson a vádlottat követően az általa előadottakkal kapcsolatban a sértettet és az 1-es, 2-es és 7-es tanúkat.

A bizonyítási eljárás során alapvetően tisztázandó kérdés volt, hogy a bűncselekményt valóban a vádlott követte el, amely kérdésre az elsőfokú bíróság igenlő választ adott, melyet az ítéletében részletesen és logikailag is helytállóan, iratszerűen megindokolt. Ugyanakkor a vádlottnak a másodfokú tárgyaláson előadott vallomása figyelemmel került sor a sértett és a bűncselekmény elkövetése idején a helyszínen tartózkodó további két személy - az 1-es, 2-es tanú - és a felismerésre bemutatáson részt vett tanú meghallgatására.

A sértett a másodfokú tárgyaláson tett vallomása teljes mértékben alátámasztotta az első fokú bíróság tényállásában megállapítottakat. Függetlenül attól, hogy a sértett mindvégig kitartott azon vallomása mellett, hogy a vádlott piros nadrágban, félmeztelenül volt, elfogadható arra vonatkozó vallomása, hogy helyzeténél és állapotánál fogva nem volt abban a helyzetben, hogy támadóját jól megfigyelhesse. A sértett hangsúlyozta, hogy az események idején tudata nem volt tiszta, kábítószer fogyasztása miatt, ugyanakkor annyira váratlanul érte hátulról a támadás, hogy kizárólag a védekezésre próbált összpontosítani. Nagyon rövid időn belül került a földre, ahol a rúgásoktól a fejét próbálta védeni. Teljeséggel elfogadható, hogy helyzetéből adódóan nem volt módja támadója megfigyelésére, csak a testalkatával kapcsolatos képek maradtak meg benne és földön fekvéskor, a fölötte álló őt rugdosó támadót, nyilvánvalóan magasabbnak érezte. A sértett vallomása körében értékelendő, hogy akit megtámadnak, az nem figyel meg minden részletet alaposan, azonban vallomásán túl egyéb bizonyítékok is minden kétséget kizáróan megalapozták a vádlott bűnösségére vont következtetést.

A helyszín közelében figyelő az 1-es tanú fenntartotta arra vonatkozó vallomását, hogy azonos személy bántalmazta a társát és őt, azonos napon, az ő bántalmazására a kapunál került sor. Mind a sértett, mind az 1-es tanú egymástól függetlenül a támadást és bántalmazást a vélelmezett bicikli lopással hozta összefüggésbe, az ezzel kapcsolatos kijelentések a vádlottól származtak. Az 1-es

tanú vallomásaival e körben teljesen egybevág a 6-os tanú vallomása a kapunál lezajlott események során.

A másodfokú tárgyaláson a vádlott kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a bűncselekményről beszámoló sértett és két társa nem tett említést arról, hogy az elkövetőn bármilyen tetoválás lett volna, amit saját felsőtestén és karjain látható - feltűnő - tetoválásai miatt kizártnak tartott.

A felismerésre bemutatás során a vádlott olyan zárt inget viselt, ami még a nyakán lévő kisebb méretű tetoválását is eltakarta, az első fokú eljárás során élt a hallgatás jogával, azonban észrevételezési jogával a tárgyaláson többször élt. Az első fokú eljárásban a tetoválásaival kapcsolatos kifogásait nem terjesztette elő, nem is tett említést arról, hogy a testén bármilyen az átlagostól eltérő, könnyen látható jellegzetesség lenne, amely kizárná az elkövetővel való azonosságát. Ezzel kapcsolatos észrevételeit csak a másodfokú eljárásban terjesztette elő, ezen magatartásának egyetlen oka, hogy az első fokú eljárás befejezéséig nem kívánta felhívni a figyelmet erre a körülményre. Az első fokú eljárásban az elkövetőn lévő tetoválásokról senki nem tett említést, a másodfokú eljárásban pedig a vádlotti védekezés fő iránya - az eljárási kifogásoktól függetlenül - annak hangoztatása, kizárt a vádlott és az elkövető azonossága a jól látható tetoválások megjelölésének hiányában.

Önmagában azonban ez a körülmény nem zárja ki a vádlott bűnösségére vont elsőbírói következtetés helyességét.

A másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás megerősítette az első fokú bíróság által megállapított tényállást. A sértett maga is elismerte és a rendelkezésre álló orvosi dokumentumokból is látható volt, hogy kábítószerfüggő volt az események idején. Azonban a sértett kábítószer-függősége nem jelenti azt, hogy vallomása pusztán ezen az okból ne lenne elfogadható. A sértett vallomásában az eseményeket kisebb-nagyobb pontatlanságokkal tudta felidézni, ami nyilvánvalóan betudható a kábítószeres állapotának, illetőleg az elvonási tüneteknek, amelyek akkor álltak fenn, amikor az események után, a lépeltávolítását követően kihallgatták. Köztudomású tény, hogy az emberi emlékezet egy ideig megtartott, azonban átlagos esetben is 6 hónapon túl már megkopik. Jelen esetben azonban a sértett a vallomása megtétele során az egészségi állapota miatt is nehezebb helyzetben volt. Ettől függetlenül kizárólag az elkövető által viselt piros nadrág volt az egyetlen olyan lényegi körülmény, amelyről más nem beszélt, az egyéb tényeket illetően vallomását a további elfogadott tanúvallomások is megerősítették.

A 3-as tanú vallomását, mint elfogult tanú vallomást az első fokú bíróság alappal vetette el. A vádlott a másodfokú tárgyaláson ezzel kapcsolatos kifogása nem foghat helyt, a 3-as tanú vallomása során egyetlen telefonról és telefonszámról beszélt melyet használt, ennek okán értelmetlen lett volna bármilyen más telefonnal kapcsolatos kérdésfeltevés.

A sértett vallomását az események lefolyásával kapcsolatban a vele lévő két személy vallomásán túl a biztonsági szolgálatot ellátó a 6-os tanú vallomása is megerősítette, oly módon, hogy e tanú a vádlotti cselekvőségről nem tudott, amikor az 1-essel kapcsolatos későbbi eseményekről beszámolt.

Az elsőfokú bíróság a fentieken túlmenően a rendelkezésre álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte és e tevékenységéről számot is adott.

Ezen az értékelésen a másodfokú bíróság által felvett további bizonyítás nem változtatott, azt kiegészítette, megerősítette, indokolását teljes körűvé tette.

Az első fokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket nagyobb részt helyesen vette számba, azonban az ítéletábra mellőzte a bántalmazás kitartó elhúzódó jellegének súlyosító körülményként való értékelését figyelemmel arra, hogy a bántalmazás rövid időn belül lezajlott. Mellőzte továbbá a hasonló jellegű cselekmények elszaporodott voltának súlyosító körülménykénti értékelését is, ezzel kapcsolatos statisztikai adatok nem állnak rendelkezésre. A számba vett és értékelt bűnösségi körülményeket összevetve a bűncselekmény tárgyi súlyával és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az első fokú bíróság megfelelő és törvényes mértékű szabadságvesztés büntetést szabott ki a vádlottal szemben.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint is az elkövetéskor hatályban lévő törvény helyes alkalmazása alapján - mely szerint jelen bűncselekmény két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető - a négy évi börtönbüntetés elégséges és szükséges a büntetés céljának eléréséhez.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama, illetve az ítélet egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek, és megfelelőek.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a jelenleg hatályos Büntető Törvénykönyv értelmében meg kellene szüntetni a vádlott korábbi ügyében engedélyezett feltételes szabadságot arra figyelemmel, hogy az ítélet jogerőre emelkedését megelőzően elkövetett bűncselekmény miatt a feltételes szabadság ideje alatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik (Btk. 48. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú bírósággal egyet értve a bűncselekmény elkövetése idején hatályos Büntető Törvénykönyv rendelkezéseit alkalmazta, és a kedvezőbb szabályok alapján nem szüntette meg a feltételes szabadságát.

A másodfokú bíróság a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év február hó 26. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Vincze Piroska s.k. **Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.**
előadó bíró bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság 4.Bf.288/2011/16. számú végzése folytán a mai napon jogerős és végrehajtandó!

Budapest, 2013. év február hó 26. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.
a tanács elnöke